

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Doctor Mellifluus S. Bernardus Magnæ Matris Cultor
Eximius, Et Ex Ordine Sancti Benedicti Sacellanus
Quartus. Sive Ea quæ Doctor mellifluus de laudibus
Virginis Matris scripsit in gratiam magnæ ...**

Bernardus <Claraevallensis>

Nevhsii, MDCLXXV.

Caput XLIII. De odore Florum Vitis. §. 158. tom 5. pag. 132.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37156

folia ejus? vis audire canticum ejus? exaltata & supra quam dici aut cogitari potest toti mundo cœlisque prælata, non ascendit supra se, sed cantavit canticum humilitatis, quod & charitas est, quia charitas non inflatur. Eructavit de corde suo inebriato verbum bonum & suave, canticum novum virginibus cantandum. Ecquid ait *Luc. 2. Magnificat anima mea Dominum*, vide quam contrarium est canticum hoc cantico Angeli ruituri. Incepit Maria ab imo, ut in altum sublevaretur. Magnificat hæc Dominum, non se, licet inæstimabiliter exaltata servans quod scriptum est *Eccli. 3. quanto major es, humilia te in omnibus*. Unde & super omnes choros Angelorū meruit elevari, magnificavit se ille supra Dominum, & infra omne quod est meruit præcipitari. Exultavit Spiritus humilis Mariæ in Domino Iesu suo, unde oleo lætitiæ præ consortibus suis inungi promeruit. Exultavit stultus ille Angelus in se: unde luctu perpetuo meruit condemnari, gloriatur illa humilitatem suam esse respectam, unde habebit fructum in respectiōem animarum sanctarum. Gloriabatur ille in multitudine virtutis suæ, vnde perpetuam despectionem incurrit.

Vos ergo ô Virgines Christi, virete in foliis, in herbis charitatis, humilitatis & patientiæ. Sequimini liliū illud præcipuum, Matrem summi lilij, boni Iesu, ut ipsum solum magnificantes, qui solus magnus est, in ipso & ipsum, & cum ipso mereamini magnificari.

CAPUT XLIII.

De odore Florum Vitis.

§. 158. tom. 5. pag. 132.

Iam ad odorem florum Vitis nostræ accedamus, rogantes ipsum dulcissimum IESUM, ut sui odoris dulcissimi fragrantia

Q 2

corda

corda nostra dignetur aspirare, ut de ipso dulcia & sentire & dicere valeamus. Quid autem dicere de hoc odore poterimus? Mirabilis & supra quam potest credi aut cogitari, inestimabilis est iste odor Vitæ nostræ. Floruerunt & alij sancti palmites, in quibus ipse profectò floruit: sed certissimè viri illi soli capiti nostro optimo Iesu clamabant, nempe illa spiritualis sponsa. *Can. 1. Meliora sunt verba tua vino, fragrantia unguentis optimis. Oleum effusum nomen tuum, idè adolescentule dilexerunt te. Trabe me post te: curremus in odorem unguentorum tuorum.* Non est mirum si odor inestimabilis nimis, qui de hac vite nostra florente procedit: si nomina ejus diligentius attendamus, quæ sunt Iesus, Christus Nazareus. Iesus autem ut scitis *salutaris* vel *salvator* interpretatur de quo psalmus. *Psal. 84. Convertite nos Deus salutaris noster.* Et iterum *Psal. 43. Salvasti nos de affligentibus nos.* Quis autem in afflictione positus salvari nolit? Si vis salvari & attrahi odore hujus nominis salutaris, quod effusum est sicut oleum: incipe delectari in dulcissimo Iesu, & confidenter require in vero salutare salutem, non imitando illos qui lætantur cum malefecerint & exultant in rebus pessimis *Prov. 2.* in quibus salutem suam constare putant: Sed potius eam, cujus spiritus exultavit in Deo salutare meo. *Luc. 1.* quæ nominis hujus salutaris odorem tanto suavius attraxerat, perfectiusque senserat, quanto illi fide, spe & charitate vicinior fuerat, quæ ipsum de suis visceribus genuerat, nempe verum & perfectum Deum & hominem, salutarem Iesum. Non ignorabat, qualiter sine omni carnali concupiscentia conceptus, qualiter sine omni dolore ex ipsa natus, quomodo à posterioribus prædicatus, quomodo à Magis adoratus, quomodo virgineo lacte suo nutritus, quomodo à Simeone & Anna commendatus. Noverat inquam hæc omnia & multò plura Virgo illa fidelissima & perfectissima fide salutarem veri salutaris sequebatur odorem. Nec poterat non sperare in
eum,

eum, quem fide perfectissima cognoscebat, & posse, & scire & velle salvare omnes desiderantes salutem. Quantum enim quis credit, tantum sperat, tantum amat. Quam ergo hæc optima Mater perfectior fuit in fide tantò in spe fortior, & in charitate ferventior, omnem cogitatum suum jactans in eum.

SERMO.

De beata MARIA Deipara.

Ave Maria gratiâ plena. 10. 5. p. 276.

Miraculum fuit quod Virgo peperit: mentis clamor Virginitatis amor, virtutum zelus, vitiorum fuit occasus. Virgo sanctissima, quæ salvatorem genuit, peperit, & aluit, quæ jugiter ejus adhæsit lateri, quæ comes individua nullo verè abfuit itinere, quæ intenta præ cæteris invigilavit, verbo & operi ejus, sola Salvatoris actuum insignia operum opera, melliflua prædicationis genera inaudita contra mundum & peccatum, & tartareum zabulum, divinæ severitatis acerrima eloquia, quo is diu interfuit, specialius vidit, secretius audivit, citius agnovit, propensius retinuit, & Apostolis alijsque discipulis luculentius edidit, diligentius retulit, melius indidit, fidelius tradidit. Hinc est quod de ea legitur in Evangelio Luc. 2. *Maria autem conser vabat omnia verba, hæc conferens in corde suo.* Hinc in ejus laudibus legitur Prov. 3. *Multa filie congregaverunt divitias, tu sola supergressa es universas.* Licet enim in parabolis loqueretur ad turbas: licet omnia Apostolis nota faceret ut Amicis, quædam tamen credendum est præ cæteris matrem suam quemadmodum dilexisset, ita etiam propensius erudisset, quædam ei secretius intimasset; frequenter eam ad montem Myrrhæ, & ad colles turris sublimasse, in cellam vinariam occultasse. sui prout novit & voluit gloriam Deificam, & super cœlestem revelasse notitiam, undè

Q₃

Ioannes